

Eva Pospíšilová
Klára Pospíšilová

KLUKO VINA

Host

CELÝ PŘÍBĚH ZNÁME JEN MY DVA.

Trigger warnings:
šikana, ublížení na zdraví,
nátlak, explicitní scény

© Eva Pospíšilová, Klára Pospíšilová, 2025
Cover illustration © Dana Lédl / Myokard, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2840-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2839-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-2841-7 (MobiPocket)

1 Michael

Takhle brzy ráno už je trochu chladno.

Michael otevře garáž, urovná popruhy batohu a dopne si černou bundu až ke krku. Pořádně drahý bomber, který koupil na začátku léta v jednom obchodě na netu. Sluší mu, samozřejmě, ale Michael je prostě ten typ, kterému sluší úplně všechno.

V garáži stojí Porsche Taycan a taky sportovní motorka Kawasaki Ninja laděná do zeleno-černých barev. Michael ji vyveze ven a vrátí se pro helmu. Rukávem očistí malou šmouhu a ujistí se, že má u sebe všechno, hlavně mobil a peněženku. Pohladí řídítka, nastartuje a vyjede po příjezdové cestě na silnici. Vezme to první odbočkou ven z města.

Zatím není skoro žádný provoz, většina lidí ještě spí. První školní den je z principu k ničemu a málokdo se někam žene.

Silnice vede do kopců a po několika prudších zatáčkách se stáčí kolem polí a luk, kde to všelijak bzučí a štěbetá. Ne že by Michael něco z toho slyšel. Slyší jen motorku, má jí plnou hlavu prakticky od chvíle, kdy ji od rodičů dostal.

Na rovné asfaltce to pořádně rozjede a cítí, jak se do něj opírá vítr. Připadá si zatraceně dobře. Unaveně, ale dobře. V noci toho moc nenaspal. Sledoval stand-up Rickyho Gervaise a smál se, když Ricky sám sebe přirovnával k šimpanzovi. Taky sjel pár dílů nějakého sitcomu (náhodný výběr na Netflixu), poslouchal hudbu, a dokonce hrál se Zachem online hru, ve které společně okrádali trpaslíky o valouny zlata, což bylo dobře stupidní a rozhodně u toho nemusel namáhat mozek.

Poslední den prázdnin a on na rozdíl od spousty ostatních nezapil jejich konec.

Během cesty nikoho nepotká, jenom několik aut směřujících k městu, a zhruba na patnáctém kilometru odbočí u cedule,

která navádí k jedné z vyhlídek. Zastaví nedaleko dřevěného zábradlí, sundá helmu a prohrábne si vlasy. Odtud má celé město jako na dlani, všechny budovy a ulice, kterými dennodenně projíždí.

Užívá si výhled a nic ho netrápí.

Po chvíli zívne a z kapsy vytáhne mobil, aby zkontroloval sociální síť. Ne že by na ně byl kdovíjak fixovaný, ale Instagram má, občas přidá nějakou fotku ze svých cest, jiného města, restaurace... Sám sebe skoro nikdy nefotí.

Teď zvěční kýčovitý východ slunce nad městem, nebe zbarvené do růžova a fotku nahraje pod hashtagy #rano #vbarvach. Váhá, co dalšího k tomu napsat, a nakonec se spokojí se smajlíkem, který vyplazuje jazyk. Filtr nepoužije, nejnovější iPhone fotí sám o sobě víc než dobře.

Srdíčka a komentáře se začnou objevovat během vteřiny, a tak vypne data a chce schovat mobil do kapsy, když mu přijde esemeska od Rogera. *Stavíš se pro mě?*

Michael ho naposledy viděl asi před třemi dny, když spolu popíjeli v zahradním altánu. Máma měla zrovna noční, takže nehrozilo, že by proti tomu něco namítala. A Michael se smál a smál a smál. Skoro každé kravině, kterou Roger řekl.

I tak ale odepíše: Ne. 😊

Nasadí si helmu, nastartuje a rozjede se pryč. Dál od města, protože má ještě relativně dost času. Zrychlí a při tom cítí, jak se do něj opírá vítr. Na chvíli zalituje, že si nevzal speciální bundu na motorku, ale jemu lítost nikdy nevydrží dlouho.

✱

Azylový dům je omšelá budova s modrou omítkou. Michael nechá motorku co nejbliž u dveří, aby na ni viděl, a chvíli přemýšlí, jestli mu ji na takovém místě někdo nešlohne. Nakonec ale nemá na výběr, pokud ji nechce vzít přímo dovnitř. Což by se trenérovi asi moc nezamlouvalo. Ostatně, jemu se nezamlouvá víc věcí.

„Jdeš pozdě. Sraz byl před půl hodinou.“

„Byl provoz.“

„To sis udělal zajížděku přes sousední stát, nebo si myslíš, že jsem úplně blbej?“ Trenér si cloní oči před sluncem a volnou rukou doluje z kapsy zmuchlanou krabičku cigaret. Je to menší, trochu zkostnatělý chlápek, který vypadá, jako kdyby trpěl podvýživou. Navíc se mu třesou ruce. Ale zdání klame. Michael moc dobře ví, že kdyby trenér chtěl, klidně by si hodil přes rameno stokilového hráče a dal s ním touchdown.

„Tak promiňte.“

„Jdi. Vem si to na starost. A žádný dohadování se Seinfeldem. Ten ať se stará o svoje hráče. Stačí, že vás mám dneska na krku všechny.“ Jeho nálada se přes léto očividně ani trochu nezlepšila, nenašel si žádný nový koníček, do kterého by vložil energii. Změnil snad jediné značku cigaret.

Michael přikývne, jako že to bere na vědomí (instrukce, ne změnu tabáku), a rozejde se dovnitř. Není tam žádná chodba, jenom něco jako malá předsíň s prázdnými odřenými botníky a starým věšákem. A hned za ní se nachází podlouhlá místnost, která rozlohou připomíná školní tělocvičnu. Podle bílých pultů nejspíš jídelna.

Na stolech se kupí nejrůznější věci: sprchové gely, hygienické pomůcky pro ženy, dětské pleny, ale taky obyčejné čaje, krabice sušenek a mletá káva. U stolů postávají kluci, jednak Michaelovi spoluhráči z amerického fotbalu, jednak basketbalisté. Většina z nich na sobě má sportovní bundy, ale jediné, co je na první pohled doopravdy spojuje, jsou otrávené výrazy.

Někteří na Michaela jen kývnou a někteří si s ním rovnou ťuknou pěstí.

Roger sedí skoro úplně vzadu vedle hromady velkých plyšových medvědů, jednoho z nich má za hlavou a klidně podřimuje. Trhne sebou, když mu Michael kopne do židle. „Sakra!“ Pak se ale usměje. „Michaele!“ A zvažní. „Ses na mě ráno pěkně vysral.“

„Jsem se byl projet. Navíc nejsem tvůj osobní taxík, už jsem ti to říkal.“

„Nuňu,“ udělá Roger a zkusí ho medvědem polechtat na obličej. Pak ale přitáhne druhou židli, aby si na ni Michael mohl položit helmu a batoh. Je to running back, nejrychlejší ze všech, a zároveň jeden z Michaelových nejbližších přátel. Nad levým okem má jizvu. Přišel k ní jako dítě – roztrhl si obočí o parapet, když se pod oknem schovával před mladší sestrou. Chtěl ji vyděsit, což se mu nakonec vážně povedlo, protože z rány teklo hodně krve, a Rogerova sestra ječela a on taky ječel, jakmile mu krev natekla do oka.

Jeho oblíbená historka. Michael ji slyšel tak stokrát.

„Jak je?“ Roger se zhoupne na židli. „Trenér je dneska pozitivnej jak něco. Nejspíš tady taky nechce být, ale ředitel mu to přikázal. Zas na druhou stranu, kdyby bylo po jeho, tak už máme trénink. Sakra, vůbec se mi nestýskalo. Jako jo, super, miluju, ale prožít léto bez toho, aby se tě někdo snažil ustavičně sejmout, má něco do sebe.“

„Člověk by tě skoro politoval,“ odvětlí Michael pobaveně. „Pořád můžeš přejít do golfovýho kroužku. Nebo k nim.“ Aniž by tím směrem pohlédl, kývne hlavou k Seinfeldovi.

„Zas tak marnej nejsem, abych musel hrát basket,“ řekne Roger nahlas, tak, aby ho slyšeli i kluci na druhé straně. Pak ale rychle vstane, div se nepřizabije o židli, a sebere několik medvědů. Pohled upírá za Michaelovo rameno, k místu, kde stojí trenér, který se zjevil uprostřed místnosti jako duch.

Duch v oparu cigaretového kouře. „Všichni začnou okamžitě něco dělat, jinak toho budou litovat. Ne jako jednotlivci. Ne zvlášť. Ale jako tým. Jestli uvidím, že se někdo fláká, odskáčete si to.“ Trenér zvedne ruku, aby umlčel nespokojené brblání, a pohledem vyhledá Michaela. „Ty si máš hlídat svůj tým, ať ti tady nechrápou. Protože kapitán má jít co, pane Cassidy? Příkladem!“

„Jasně.“ Michael poslušně sebere několik medvědů a odnese je ke stolu, kde skupinka jeho spoluhráčů připravuje dárkové balíčky a kontroluje, aby byl v každém z nich od každé věci jeden kus. Přesně, jak to naplánovala škola.

Podobné charitativní akce se konají jednou do roka a obvykle připadnou na první školní den. Pro většinu přítomných je to ohromná nuda, ale zase mají jistotu, že díky tomu nebudou muset na odpolední vyučování jako zbytek školy.

„Máme to odnášet rovnou k autu, Michael?“ zeptá se Zach, vysoký kluk v modré bundě. Vypadá zasněně, jako kdyby se tady objevil úplnou náhodou, což je jeho typický výraz. Má ho téměř vždycky a jedině, když běží po hřišti, působí dojmem, že je přesně tam, kde má být.

Dokonce ani během jejich nočního hraní, když ho jeden z trpaslíků rozmáznul valounem zlata, nedal najevo prakticky žádné emoce. Na rozdíl od Michaela, který se strašně smál.

„Ne, auto ještě nepřijelo. Noste to třeba ke dveřím, ať ušetříme čas. Nevím, co tady budou chtít nechávat a co se poveze dál.“ Michael se rozhlédne, úšklebek kluků na druhé straně místnosti velkoryse přejde – ty má na starosti jejich vlastní kapitán – a křikne na Rogera: „To asi nedává smysl, akorát ty věci házet na jinej stůl, nemyslíš? Rovnou to strkej do tašek.“ Ukáže na kluka, který má zrzavé vlasy. „Alex ti s tím pomůže. Vypadá, jako že se nudí. Tak dělejte!“ Sám se rozejde uličkou mezi stoly, aby zkontroloval, jak probíhá balení.

Trenér už tam není. A když Michael vyhlédne ven, aby zkontroloval motorku, vidí ho postávat u vchodu, jak si jednou rukou cloní oči a druhou otevírá krabičku cigaret.

✱

Vrátí se znovu do školy v něm neprobouzí žádné velké emoce, příjemnou nejistotu ani vzrušení. Jediné, co může s jistotou říct, je, že se po několika hodinách, kdy chodil po azylovém domě, už docela těší, až zapadne do lavice.

Chvilí zírá na sochu Edwarda Leara a prohlíží si tvář vytesanou z kamene, než zamíří do vstupní haly. Občas někoho pozdraví, usměje se, nebo prohodí *jak je*, ale na odpověď nečeká. Míří rovnou ke své staré skřínce, která páchne čisticím prostředkem, strčí do ní helmu a taky většinu učebnic a sešitů.

Na mobilu hledá rozvrh pro tenhle rok. Ten se musel objevit na stránkách už před několika dny, ale jeho samozřejmě nenapadlo zkontrolovat to dřív.

Stejně jako ho nenapadlo vytáhnout za celé léto batoh zpod postele.

Není zrovna ten nejsnaživější student na světě.

Po chvíli hledání zjistí, že má biologii v učebně C2, a rozejde se ke schodům. Roger a Zach už čekají na konci chodby jako jeho osobní stráž, kterou nepotřebuje, a spolu s nimi ještě jeden kluk, Pinky. Jediný z nich, kdo nehraje fotbal a místo toho chodí na výtvarku. Skoro všude s sebou nosí skicák a ve volných chvílích do něj kreslí docela věrné portréty náhodných lidí, anebo čmárá jednoduché postavy, které jako kdyby vypadly z japonské mangy.

Má rád hentai. A většina přisprostlých obrázků na dveřích umýváren je jeho dílem.

Ťukne si s Michaellem pěstí. „Zdar, tak co léto?“

„To mi řekni spíš ty,“ protáhne Michael. „Jak bylo v Austrálii?“

„Kámo,“ vloží se do toho okamžitě Roger, „prý viděl pavouka velkého jak pes. Teda pěst. Mě by tam nikdo nedostal ani za milion.“

Pinky se pobaveně usměje. „Jo. Mám i jeho fotku, jestli se chcete podívat. Dokonce jsem ho nakreslil. Musel jsem si pak vyměnit trenky, protože jsem se strachy málem pochcal, ale ta kresba je skvělá. Jinak to šlo. Co ty, Michaelle?“

„Byl jsem v divadle,“ oznámí, a když se kluci začnou smát, taky se uchechtne, ale pak zvedne ruku, aby je umlčel. „Pořád stejná tragédie, doslova. Nedívím se, že v minulosti tolik divadel shořelo. Ale jinak super. Taková normálka, znáš to.“

Společně se rozejdou chodbou, a zatímco Roger a Pinky zahrnou do jedné z učeben, Michael a Zach pokračují nahoru do schodů. Většinu hodin mají jako třetí společných, akorát na biologii je Michael jenom se Zachem, na španělštinu s Rogerem a dějepis má bez nich. Tak jako tak je bude vídat i při

obědě a na trénincích, což je víc než dost. Na konci druháku z nich měl ponorku.

Vejde do třídy a přelétne spolužáky pohledem. Většina míst je zabraná, ale on najisto zamíří k jedné z lavic u okna. Odkáže si a Trevor, který v lavici sedí a listuje sešitem, k němu zvedne zrak. V jeho výrazu je cosi vzdorovitého, možná odhodlání, že to nevzdá tak snadno.

„Vážně?“ usměje se Michael.

Najednou je všichni sledují. I ti, kteří předstírají, že ne. A Trevor to nevydrží dlouho. Zrudne, sebere učebnici a beze slova odejde, aby si vybral místo vzadu.

Michael už mu nevěnuje žádnou pozornost. Svalí se na židli, vyhlédne z okna a zkontroluje motorku, jestli tam pořád je – je, a mezi všemi auty působí jako nějaký klenot. Leskne se v dopoledním slunci.

„Kdy myslíš, že budeme mít trénink?“ promluví Zach.

„Brzo. Zítra. Nevím. Trenér ani neříkal, že se chce předtím potkat, takže počítám, že to na nás prostě jeden den vybalí. Nebo mi napíše esemesku jako minulej rok, abych vás nahnal na hřiště.“ Michael nahlas zívne a zhoupne se na židli. Několik vteřin pozoruje batoh, jako kdyby zvažoval, jestli ho sebrat a lehnout si na něj. „Sakra, jsem unavenej.“

Zach odněkud vytáhne colu a posune ji k Michaelovi. „Máme jich doma spoustu, brácha je na tom úplně závislej.“ „Dík.“

Na to Zach už nic neřekne. Není typ, který by sám od sebe začínal konverzaci, natož ji pak ještě rozvíjel. Většinou se stane, že když začne o něčem vykládat, brzy se zarazí a zmlkne, jako kdyby měl nějakou vnitřní kontrolku. Roger a Pinky si z něj občas dělají legraci, že ho unavuje jeho vlastní hlas.

Do třídy vejde učitel, podsaditý chlápek s knírem, který vzdáleně připomíná mrože. Prakticky okamžitě začne mluvit o buňkách a zřejmě je mu naprosto ukradené, že je to sotva pár hodin, co prázdniny oficiálně skončily. Dokonce se nenechá utáhnout ani na záludnou otázku *Jaké bylo vaše léto?*, po které

se většina učitelů rozpovídá o naprosto nudných dovolených. V Disneylandu, v muzeu, ve srubu u jezera... a bůhví kde.

Michael vlastně o životech ostatních lidí vůbec nic neví. Tak jenom unaveně zamručí a rozdělá colu.

✱

„První den, a už máme domácí úkoly!“ postěžuje si Roger. Sedí rozvalený na židli, občas se trochu zhoupne a před sebou má hranolky a nakousnutý burger.

Michael si dal taky burger a zrovna teď z něj vytahuje okurku. Nesnědl skoro nic. Zaprvé nemá hlad a zadruhé v jídelně zřídka narazí na něco, co by ho uspokojilo. Tamní jídlo je prostě hnus.

Někdy, když má náladu, sjede na motorce do centra, kde poobědvá v jedné z italských restaurací.

„Posraná škola. Posraná!“ zavrčí Roger a mimoděk si promne jizvu nad okem. Občas ho svědí, když je teplo.

„Klidni to,“ poradí mu Zach. Pije přitom ochucené mléko. „Chcete někdo?“

„To je určitě banán, že jo? Chceš, abych se tady poblil?“ Michael obrátí oči v sloup a rozhlédne se po jídelně.

Pinky si toho všimne. „Jak se má vlastně Lydia, Michael?“

„Jak to mám vědět?“

Roger se nakloní blíž a sebere hranolku. Zamává s ní ve vzduchu. „Nejdůležitější otázka není, jak se má Lydia. Ale kde je Garret!“

Tím kluky rozesměje. Dokonce i Zach si přestane na chvíli všímat mléka a koutky mu cukají. A Michael znovu zapátrá v davu, jako kdyby čekal, že Garreta každou chvíli uvidí. Pak pokrčí rameny. „Třeba přestoupil na jinou školu,“ řekne bez zájmu.

„To by neudělal. By tě pak nemohl vídat. Šukat tě pohledem a tak.“

„Ty seš fakt debil, Rogere.“

Pinky vytáhne z batohu skicák a začne kreslit holku, která sedí ob jeden stůl a o něčem zapáleně diskutuje s kamarádkou.

Tužka jezdí po papíře a vytváří trochu stylizovaný, ovšem jinak věrný portrét. „Zajímalo by mě, co dělal přes léto, když neměl Michaela nikde poblíž. To muselo být peklo,“ zamumlá a pomůže si stínováním. „Měl bys začít dávat na Instagram svoje fotky, aby si nad tebou mohl pohonit.“

„Mě nakresli.“ Michael si sedne bokem a přestane se na okamžik hýbat. Jenom trochu nakrčí nos, protože v jídelně to vždycky smrdí omastkem, brokolicí v páře a levnou sýrovou omáčkou. „Třeba bych mu to mohl dát jako dárek.“ Když se kluci znovu rozesmějí, mávne nad tím rukou a sáhne pro burger. „Kašlu na to, jsem unavený. Zachu, pošleš mi dneska, prosimtě, poznámky? Zapomněl jsem si psát.“

Hovor se stočí zpátky ke škole a tréninkům – kdy začnou, jak budou náročné, jestli bude mít trenér lepší náladu (tady se shodnou, že rozhodně ne) a jestli zajdou o víkendů někam zapařit, protože přece musí zapít konec prázdnin.

Michael už se do toho moc nezapojuje. Občas přikývne, ale to je tak všechno. Pomalu žvýká burger, stejně zaujatě, jako kdyby žvýkal podrážku svojí staré tenisky, a kouká k jednomu z velkých oken. Sedí tam dvě holky a o něčem spolu klábosí, jedna z nich na něj dokonce vyplázne jazyk, ale on ji nevšímá. Kouká skrze ně, k parkovišti, i když odtud nemůže motorku zahlédnout.

Po chvíli ho to přestane bavit, tak řekne klukům, že se uvidí zítra. Jde rovnou ke skřínce – vytáhne helmu – a s třísknutím ji zabouchne. Dneska by to ve škole až do čtyř přežíval hodně těžko.

Loudá se davem studentů, kteří spěchají na další hodiny, anebo jdou teprve na oběd, když do někoho vrazí ramenem. Automaticky se otočí a pohledem ulpí na klukovi se zelenýma očima a světle hnědými vlasy.

Cítí, jak se mu koutky samovolně roztahují v úsměvu. „Nazdar, Garrete.“

Jenomže Garret skoro okamžitě zařadí zpátečku a zmizí v davu. Ani mu neodpoví.

Michael chvíli kouká jeho směrem, ale pak pokračuje dál. Nemá náladu hrát s ním na schovávanou nebo bůhví co ještě.

Venku pořád fouká vítr, ale už není tak chladno jako ráno. Naopak, začíná být horko. Michael kráčí kolem sochy Edwarda Leara na parkoviště. Při pohledu na motorku se ho zmocní příjemný pocit výletů a dálek. Na světě je tolik míst, která ještě neviděl. Tolik strachů, které nikdy nepoznal.

Naučeně přejeďe dlaní po řídítkách, nasadí helmu a na-startuje. Přemýšlí, jestli to zvednout na zadní, ale tentokrát nemá zájem přitahovat k sobě pozornost.

Vyjeďe z parkoviště a přes centrum zamíří zpátky domů, do okrajové části města. Možná se staví na jídlo, nebo si něco objedná později přes donáškovou službu, to zatím neví. Před sebou má celé odpoledne a v zádech cítí slunce.

Nikam nespěchá. Nic ho netíží.

2 Gabriel

Nebyl vřdycky takovř.

Od pětř rano mu bylo řpatně a nedokázal spát, ale zkouřel to ignorovat, protože s tím stejně nemohl nic dělat. Ležel s pohledem upřenřm ke stropu a čekal, až zazvonř budřk. Začřnalo svřtat a v pokoji bylo stález větřř světlo a taky střny na stropě, ale budřk pořád nezvonil, takže jeřřtě nemohlo být půl sedmė.

Gabriel vėděl, že to přijde, jen netuřil za jak dlouho, ale i tak si stihl minimálně dvacetkrát řřct, že o nic nejde.

O nic nejde, o nic nejde, o nic nejde. Tak urřitě, o nic nejde. Je to jen prvřnř den řkoly, o nic nejde. Hlavně klid!

Jasně, mohl otořit hlavu a kouknout na mobil, ale... To by musel otořit hlavu a kouknout na mobil.

A tak čekal. Mezitřm se rozhodl, nebo to možnř vyčetl v nřjakė motivační knize a teď mu to jen vyskořilo v mysli, fungovat na autopilota. Až zazvonř budřk, prostě vřechny ty vėci udělř bez přemřřřlenř, coř je nēc, co celř loňskř řkolnř rok trėnoval, třm pádem by to nemělo být nic složitěho.

Nemělo, a stejně v tom vėzelo nēc tak vyčerpřvřjřcřho, že by Gabriel nejraději vyhodil mobil z okna a celř zbytek dne proležel v posteli. Jenže sotva ho ta myřlenka napadla, spustil se na mobilu budřk.

Gabriel přepnul na autopilota. Takže vstal a ustlal postel, takže se osprchoval a vyčistil si zuby, takže se oblėkl a nakrmil rybičky. Takže vzal batoh, nahřzel do něj novė, nepopsanė seřity a seřel dolř na snřdani. Vřechno to proběhlo ve zvlřřřtnřm, nejasnřm oparu, a zpětně si skoro nic z toho nepamatoval. Něk jak podobně měl v plřnu přeřit i zbytek dne. Snadnė jako facka.

Facky jsou na hovno, ale kdřř člověk dostane facku, mřže se brřit. Nevřm, jestli existuje pravidlo – facka za facku –, ale rozhodně by to bylo ospravedlnitelnė. Ne snad? Jenže pak jsou taky jeřřtě

pohlavky nebo popleskání po tváři. Nemyslím, že je ještě něco víc ponižujícího. Takové to, když k vám někdo přijde, dá vám letmý pohavek, který vás jen šmírne o vlasy, a pak ho zajímá, jaký máte den.

– Jaký máš den, Garrete? Víš, že ti vzadu na hlavě stojí vlasy? –

V kuchyni hrála malá televize, kterou si většinou pouštěla máma během vaření, a osmiletý Max sledoval animované Avengers Assemble s takovým zaujetím, že vůbec neslyšel Gabriela přicházet. Držel při tom hrnek, ale byl tak fascinovaný, že ho měl nakřivo.

„Kape ti to na stůl,“ ukázal Gabriel na skvrny od kakaa. Vytrhl svůj oblíbený hrnek s obrázkem 101 dalmatinů, který měl od dětství, a začal si do něj vařit kafe. „Kde je máma?“

Max pokrčil rameny. Pořád ještě měl na sobě pyžamo a vlasy mu trčely na všechny strany, přesto to ale vypadalo, že je vzhůru už docela dlouho. „Možná ještě spí. Nebuď ji, zase mi vypne televizi a řekne, že se musím chystat do školy.“

To byla pravda. Kdyby ji Gabriel vzbudil, docela určitě by vypnula televizi a řekla, že musí do školy. Raději proto sebral misku, nasypal do ní cereálie, zalil je mlékem a posadil se vedle Maxe. Společně pak s plastovými postavičkami Hulka a Thora koukali na telku a Gabriel rozhodl, že nechá dnešní ráno osudu. Buď se máma vzbudí sama a vyžene ho do školy, anebo tady prosedí celé dopoledne a zmešká první školní den.

Nechat to osudu byla jedna z jeho dalších strategií, kterou měl z nočního vysílání rádia Věstec, kde podobné fráze padaly často. Jenže v jeho případě byl osud vždycky tak trochu zrádná mrcha. Máma totiž ještě před půl osmou vešla do kuchyně, vypnula televizi a oba je poslala do školy.

✱

Nechápal, že je zpátky. Že zase stojí tady, před obrovskou čtyřpatrovou budovou s béžovou fasádou a sochou Edwarda Leara před hlavním vchodem. A přitom to bylo jako včera, když odtud odcházel a cítil nesmírnou úlevu, že ho čekají více než dva měsíce prázdnin.

Což letos vycházelo na sedmdesát tři dní, tedy tisíc sedm set padesát dva hodin, což považoval za něco neskutečného, klidně i zázrak, protože první rok na střední byl až krutě dlouhý.

A jak už teď věděl, volno mezi prvákem a druhákem bylo zase krutě krátké. Tisíc sedm set padesát dva hodin se najednou zdálo jako mžik nebo mrknutí. Pořád se sám sebe ptal, co celé prázdniny dělal. Co? A proč si toho nevážil? Jenže v tom asi vězel ten fór. Vážil. A čím víc si těch hodin a minut vážil, tím rychleji o ně přicházel.

Jestli byl poslední školní den jeden z nejlepších dní, tak dnešek byl naopak nejhorší.

Ještě před rokem, když poprvé vcházel do haly střední školy Edwarda Leara, měl hodně dobrou náladu a tričko s nápisem *Nejsem mimozemšťan*, což mu připadalo nesmírně legrační. (Těžko říct, proč si zrovna teď vzpomněl, co si před rokem oblékl.) Taky měl nové, bílé tenisky, které ještě ten den hodil do popelnice, protože byly od kečupu a máma mu řekla, že tohle rozhodně nepůjde vyprat.

Ale to bylo před rokem. Teď na sobě neměl nic nového a místo legračních triček s idiotskými nápisy nosil zásadně nevýrazné, většinou černé mikiny, alespoň o číslo větší, aby mohl mít kapuci přes hlavu a nebylo mu vidět do obličeje.

Prošel halou do chodby se skříňkami podél stěn až k té svojí, a když ji otvíral, vážně čekal, že na něj vypadne něco nechutného nebo slizkého. Ale překvapivě se nic nestalo. Skříňka byla po prázdninách prázdná, nezůstal tam ani starý rozvrh, který nechal nalepený na dvířkách. Což dávalo smysl, protože přece říkali, že budou všechny skříňky chemicky čistit.

Učebnice, které měl na odpolední vyučování, hodil dovnitř a ze sešitu matematiky vytáhl nový rozvrh, který ještě včera večer tiskl na tátově tiskárně. Nalepil ho na dvířka a chvíli na něj koukal. Červeně na něm vyznačil hodiny, které považoval za rizikové, jelikož se cesty k učebnám křížily s cestami třetáků. Loni měl takových hodin sedm. Letos třináct!

Uslyšel hluk, proto si nasadil kapuci a zaujatě hleděl do učebnice dějepisu na stránku číslo dvacet osm, než si uvědomil, že kolem něj prochází skupinka tří holek a ani jedna ho nebere na vědomí.

Gabriel cítil, jak mu i tak buší srdce.

Naštvaně skříňku zavřel a rozešel se k učebně na první letošní hodinu s panem Barnesem. To znamenalo, že ho čekalo devadesát minut monotónního výkladu o chemických sloučeninách, protože pan Barnes rozhodně nebyl typ, co by se zajímal, jak prožili prázdniny. Možná jim hned první hodinu naparáí test a všem dá efko.

Gabriel zrovna kontroloval, jestli za ním nikdo nejde, když přímo před ním zastavil kudrnatý kluk v modrobílém tričku.

Začátečnická chyba. Hned první den, ještě před první hodinou.

Oči musíš mít všude. Vidět dopředu, dozadu i za roh. Vidět všude a slyšet všechno. Je to přece jednoduché. Jak se tohle dá pokazit?

Natolik ho jeho neschopnost překvapila, že chvíli jen zíral před sebe, než mu došlo, že na něj kluk mluví.

„Co?“ vydechl a zakroutil nechápavě hlavou.

„Jestli bys mi neporadil, kde najdu učebnu B9. Začínám mít pocit, že nic jako učebna B9 neexistuje. Našel jsem A9 a C9, ale přísámbohu, žádné béčko tady není. Je to nějaký vtip, jak přivést nové studenty k šílenství?“ mluvil kluk se zpola pobaveným a zpola nechápavým výrazem. Batoh měl přehozený přes jedno rameno a působil ležérně. Kluk, ne batoh.

Gabriel se rozhlédl po chodbě. Byla prázdná, takže možná nešlo o žádný žertík na přivítanou. „Béčkové učebny jsou ve druhém patře a devítka úplně na konci vlevo. Asi jsi ji neviděl, protože dveře jsou schované za automatem na kafe,“ vysvětlil a vrazil ruce do kapes.

„Aha. Jasně. Moc díky,“ usmál se kluk a přikývl. „Věděl jsem, že první den bude fuška. Doteď jsem chodil do školy v takovém zapadákově, kde jsme měli jen jedno patro, a moje

máma si dělala srandu, že bych měl poprosit o mapu, až tady budu, ale teď si říkám..." Zarazil se, chvíli na Gabriela zíral a poté mávl rukou. „Promiň. Melu. Vždycky hodně melu, když jsem nervózní. Jsem Teddy.“

Já se zase snažím propadnout do země, když jsem nervózní, protože, kámo, upřímná rada, mletí všechno jenom zhoršuje. To mám z vlastní zkušenosti.

„Gabe,“ pronesl klidně.

„Těší mě. Promiň, jestli jsem otravoval,“ řekl Teddy a sotva to vypadalo, že vyčerpall všechna slova a rozejde se znovu hledat učebnu B9, naklonil hlavu na stranu a pohlédl na sluchátka, která Gabrielovi trčela zpod mikiny. „Co posloucháš?“

Je ve škole nový, žádné naděje. Dobře? Stačí jeden incident, a bude si od tebe držet odstup stejně jako ostatní. Protože v tomhle jsou nakonec všichni stejní. Nikdo nechce problémy.

„Hurts,“ odpověděl popravdě, ale nezněl nijak přátelsky. Vlastně mu dělalo problém dávat do toho vůbec nějaké emoce. Takže ano, nejspíš zněl, jako by měl každou chvíli padnout mrtvý k zemi, ale zcela upřímně si tak i připadal. „Většinou,“ dodal a společně s tím vytáhl sluchátka a narval je do kapsy.

„Bezva. Ty znám,“ odpověděl Teddy, skoro jako kdyby na tom záleželo.

Gabriel netušil, co na to říct, a tak jen přikývl.

Teddy se usmál.

Gabriel pevně sevřel rty.

Teddy se zhoupł na špičkách.

Gabriel stál nehnutě na místě a čekal, jestli je to všechno.

Teddy vzdychł. „Asi bych fakt měl jít. Ještě jednou díky za pomoc,“ pronesł a zněl přátelsky. Pohodil hlavou, až mu kudrnaté vlasy poskakovaly, a v očích měl takovou tu živelnou jiskru, kterou mu Gabriel mohl jen závidět.

A to bylo nakonec všechno. Nic víc si neřekli. Teddy odešel do druhého patra hledat učebnu a Gabriel konečně zapadł do bezpečí svojí třídy. Nějakou dobu zkoušel pana Barnese poslouchat, dokonce si napsal i pár poznámek do sešitu,

ale po deseti vyčerpávajících minutách se přistihl, že jen zírá do zdi.

✱

Rozvádíme se, ale nebudeme z toho dělat žádnou vědu.

Takhle nějak to rodiče Gabrielovi a jeho mladšímu bratřovi Maxovi řekli.

Rozvádíme se, ale nebudeme z toho dělat žádnou vědu, a přitom nebylo jasné, jestli tím myslí sebe, nebo oznamují synům, jak se mají k celé situaci postavit.

Max to nechápal a chvíli brečel. Když mu rodiče všechno velmi důkladně a podrobně vysvětlili a několikrát zopakovali, že se vůbec nic nemění, pořád ho mají rádi, a především dostal novou hru na počítač, na rozvod rychle zapomněl. Gabrielovi to bylo celkem jedno, rodiče měl moc rád, oba byli skvělí, ale vlastně je spolu vůbec neznal.

Máma pracovala jako letuška a bývala dva týdny v měsíci pryč. Takže je hlídal táta.

Táta pracoval jako překladatel a tlumočník a měl individuální pracovní dobu, což znamenalo, že dva týdny pracoval z domu a dva týdny trávil v kanceláři od rána do večera. A to je hlídala máma.

A rozvod znamenal, že... S nimi v domě bude dva týdny máma a dva týdny táta.

Rozdíl jak prase, dle Gabriela, takže jejich tvrzení, že z toho nebudou dělat žádnou vědu, bylo nakonec asi vážně pravdivé.

Tento týden s nimi byla máma, která se před pár dny vrátila z Paříže. A předtím byla v New Yorku a ještě předtím v Tokiu. Teď už moc o velkoměstech nemluvila, protože některá navštívila tolikrát, že celou dobu raději trávila na hotelu, četla knížky nebo koukala na reality show.

Když přijela domů, prospala den v kuse, aby nějak dorovnála časová pásma, a poté byla mámou asi jako úplně každá jiná. Což znamenalo, že pobíhala po domě, sbírala špinavé

prádlo, kontrolovala domácí úkoly a brala kluky do obchodáku, protože potřebovali nové boty a rifle. A večer chtěla, aby se sešli u stolu a povídali si o prožitých dnech. Poslední dobou tedy oficiálně bez táty, ačkoliv ten ani předtím společné večere většinou nestíhal.

Max s tím měl problém, protože mu mámina jídla nechutnala. Nejedl houby, nejedl rýži, nejedl tu divnou bílou cihlu (tofu), nejedl ani luštěniny, především ty kuličky (cizrnu), a rozhodně by nedal do pusy nic z listové zeleniny. Zato mu ale nevadilo mluvit. Dokázal klidně hodinu vyprávět, co kdo ve škole řekl, proč to řekl, jak to řekl, co následovalo, co si o tom úplně každý spolužák myslel a jak se k tomu postavila třídní učitelka.

Gabriel to měl přesně obráceně. Mámina zdravá jídla mu ani v nejmenším nevadila. Jedl zeleninu i rýži. Luštěniny měl taky rád a tofu mu vyloženě chutnalo. Zato bytostně nenáviděl, když na něj máma významně pohlédla a chtěla vědět, co nového ve škole. V životě. S kamarády.

„Co nového, Gabrieli? Co škola?“

Gabriel vzdychl a pokrčil rameny. „Dobrý,“ odvětil a přitom si do pusy vložil největší bramboru na talíři, aby ji alespoň minutu mohl žvýkat a nemusel odpovídat. Doufal, že Max zase zase mluvit, ale ten zrovna šťouchal vidličkou do salátu, takže nejspíš nevnímal. A máma z Gabriela nespustila zrak, a tak mu nezbývalo než polknout a dostat ze sebe trochu nevrlé: „Co?“

„No, já nevím,“ odpověděla máma. „To je všechno, co mi řekneš? To není nic, co bys mi mohl říct? Jak se měli kamarádi o prázdninách? Co jste dneska dělali? Máte někoho nového ve třídě? Zapsal ses konečně na fotbal? Už víš, kam pojedete letos se třídou na kurz?“ Nejspíš by pokračovala ještě dál, položila nekonečněkrát nekonečno otázek, kdyby Gabriel nezačal koulet očima.

„Jo, dobře. Já chápu,“ pronesl a rozhodně by se pochlubil za to, jak klidně zněl. „Nevím, kam letos pojedeme. Ještě

jsme neměli hodinu s třídním, takže předpokládám, že nám to řekne ve středu, kdy s ním hodinu máme. Dneska jsme měli chemii, biologii, tělocvik, dějepis a španělštinu. Nikdo nový ve třídě není. Všichni o prázdninách dělali úplně obyčejné, klasické věci. Byli na dovolené, pracovali, jezdili po výletech... Prostě normálka. Stačí?“

Nestačilo. Máma sice kývala, ale hned nato zopakovala tu jednu jedinou otázku, na kterou nechtěl odpovídat. „A co ten fotbal? Byl ses zapsat?“

Gabriel chvíli koukal na skleničku s vodou, jako kdyby se ji usilovně snažil přimět vybuchnout, a když se nic nestalo, řekl: „Ne. Už fotbal hrát nechci.“

Máma překvapeně zamrkala. „Vždyť jsi byl loni tak zklamáný, že nepřijímají prváky. Tolik ses těšil, až začneš hrát.“

„No jo,“ pokrčil Gabriel rameny a obrátil pozornost k talíři. Strašně moc si přál, aby to nechala konečně být. Aby se věnovala Maxovi nebo zeleninovému karbanátku nebo globálnímu oteplování, čemukoliv jinému! Protože...

Co chceš slyšet? Že jsem loni lhal? Že prváky přijímají, jenomže já do toho týmu jít prostě nemohl? Že jsem přišel na zápis a ve zkušebním zápase mě jeden druhák sejmul tak, až mi vyrazil dech? Že jsem pak v šatnách – samozřejmě vlastní vinou – vrazil do skříňky? Že se mi boty samy polily kečupem? Tohle ti mám říct?

Máma mlaskla a určitě ne kvůli jídlu. Bylo to z její strany spíš nesouhlasné gesto, které ale Gabriel hodlal docela očividně ignorovat. Další bramboru žvýkal extrémně pomalu, dal si fakt záležet. Vnímал sice, že na něj máma pořád ještě kouká, ale zvládl pohled neopětovat.

„Teď jsem si vzpomněl!“ vyhrkl Max nadšeně, až mu vypadla vidlička z ruky a cinkla hlasitě o talíř. „Víš, co se stalo Lennymu v tělocviku? Dostal balónem do čela a měl tam potom velkou červenou bouli. Zkoušeli jsme ji s klukama zatlačit zpátky do hlavy, ale nešlo to. Navíc nás viděla učitelka a zakázala nám to.“

Gabriel se spokojeně usmál, protože v tenhle okamžik už byl Max k nezastavení. Poslechl si celou historku, jak k tomu došlo, a překvapilo ho, že v tom jeho mladší brácha nebyl úplně nevinně, ale na druhou stranu Max asi vážně nemohl čekat, že se ten míč odrazí takhle nešikovně. Mezitím dojedl zbytek brambor a salátu.

„Půjdu nahoru,“ řekl a vstal. „Bylo to moc dobré, díky!“
Máma se na něj potěšeně usmála.

„Budu streamovat, tak...“

Nestihl to ani doříct, když zvedla v obranném gestu ruce a pronesla: „Neboj! Vyhnu se tvému pokoji obloukem. Rozhodně nestojím o to, aby na mě zase zírali cizí lidi, zatímco uklízím tvoje ponožky.“

Na to neměl co říct, protože ji předtím varoval, že je zapnutá kamera, a tak se jen omluvně usmál a raději beze slova odešel k sobě do pokoje.

Pořádně za sebou zavřel dveře a přešel k obrovskému akváriu v rohu místnosti. Chvíli koukal na rybičky, jezdil prstem po skle, a dokonce na ně mluvil, než se naklonil za akvárium, kde na stativu stála kamera. Zapnul ji a poté na počítači spustil streamování.

Streamoval takhle na YouTube posledních asi šest měsíců a z nějakého důvodu pár tisíc lidí bavilo mít celé hodiny puštěný stream, kde přes akvárium sledovali pokoj kluka, co nedělá nic zajímavého.

Někdy četl, někdy koukal na filmy a někdy spal.

Dneska seděl na posteli s notebookem na klíně a vyhledával ve školní online knihovně knížky k povinné četbě. Všechny byly ještě k dispozici. Většina studentů na Learově střední má první školní den asi lepší věci na práci než objednávat knížky z knihovny.

Poté zkontroloval stream. Zrovna ho sledovalo tisíc pět lidí, což byl takový obvyklý průměr.

Chtěl notebook postavit na stůl a z postele na něm koukat na film, když si všiml, že mu na Facebooku bliká upozornění.

Někdo mu poslal žádost o přátelství.

Nejprve myslel, že je to jen omyl nebo spam, protože i to se stávalo, ale když žádost rozklikl, vykoul na něj profil kluka, kterého dneska potkal na chodbě.

Teddy M. Burke.

Kudrnatý, veselý kluk, co hodně mluví a zná Hurts.

Gabriel chvíli fascinovaně koukal na jeho profilovou fotku, kde Teddy doslova slzel smíchy, a napadlo ho... Ne že by se za tu myšlenku nestyděl, protože styděl, jen... Teddy prostě vypadal jako někdo, ke komu se docela lehce může stočit pozornost. Ten jeho úsměv byl vlastně skoro stejný jako Gabrielův před rokem.

Takže...

Nebyl vždycky takový.

Nebyl zlý ani nepřející.

A přesto ho v první chvíli napadlo, jak by bylo super, kdyby se odted' Michael Cassidy zaměřil na Teddyho.